

SUOMEN SOS.-DEM. NAISLIITON 9:S EDUSTAJA-KOKOUS

(Jatkoa ensimmäiseltä sivulta)

toja kehoitetaan tekemään asiasta aloitteita.

Osanotosta kunnallisiin vaaleihin. Kokous päätti velvoittaa järjestyneitä työläisnaisia pitämään huolta että paikkakunnan kaikki äänioikeutetut niin naiset kuin miehetkin ottavat osaa vaaleihin ja että kyyrykkäitä naisehdokkaita tulee asetetuksi puolueen vaalilistalle. On tarkoin seurattava, että valitut edustajat täyttävät tehtävänsä sos.-dem. periaatteiden mukaisesti ja todella valvovat työväen etuja.

Sos.-dem. eduskuntaryhmän naisjäsenten toiminnasta lausuttiin: Katsoen siihen, että eduskunnan tähänastinen toiminta on pääasiassa ollut kansalaisuuden jälkiselvittelyn taistelua, jolloin ei ole voitu päähuomiota kohdistaa luovaan työhön, sekä siihen, että ryhmän naiset eivät muodosta erillistä ryhmää eduskunnassa, vaan toimivat yhdessä sos.-dem. eduskuntaryhmän kanssa, lausuu kokous, että sos.-dem. ryhmän naiset edelleen tekevät voitavansa sos.-dem. puoluekokouksen ja sos.-dem. naisten liittokokouksen päätöksien toteuttamiseksi.

Työläisnaiset ja sota. Kokous lausui:

että sos.-dem. naisliittokokous vastustaa kaikkia imperialistisia sotia sen kaikissa muodoissa;

että koulujen ohjelmistosta on poistettava aineet, jotka herättävät oppilaisissa sotilaallisia harrastuksia;

että sotilaallinen kasvatusta ja sota-toimien ihaileminen, sikäli kuin siitä kuuluu on, on lopetettava;

että sos.-dem. naisliiton osastot voimakkaasti vaikuttavat antimilitaristisen suunnan vakiinnuttamiseksi työläisten keskuudessa.

Liittotoimikunta. Liiton puheenjohtajaksi valittiin yksimielisesti Elin Fagerholm. Liittotoimikunnan jäseniksi: Mimmi Kanervo, Hilda Seppälä, Fiina Pietikäinen, Olga Tainio, Olga Leinonen ja Hilda Öberg; varalle A. Sillanpää, Emmi Huttunen, Agda Vatanen, M. Sillanpää, A. Käki ja Lumivuokko.

Tilintarkastajiksi valittiin Saima Kiviranta ja Naimi Laitinen, varalle Anni Harvala ja Elsas Aalto.

Lopettajaisiksi lausui puheenjohtaja muutamia sanoja vankina olevien toverien muistolle. Ja kohotettiin heille 3-kertainen eläköön-huuto.

Mimmi Kanervo puhui teloitettujen Sofia Hjulgrenin ja Liinu Hardenin ja kärsimyksiin nähtyneiden Hilma Rahikaisen ja Elviira Viherosalon muistolle.

Kokous lopetettiin laulamalla Kansainvälinen marssi.

Kokouksessa tuli näkyviin että sosialidemokratia menee jatkuvasti eteenpäin, vaikka tekijät vaihtuvat. —ni—ri.

MIKSI NIIN LOUKKASITTE MEITÄ, "HIIRILEIJONA"?

Kirjotuksessaan "Tilkkutäkki" tuntuu "Hiirileijona" astuneen monen naisen liikavarpaalle — ja samalla hukan minunkin; ei tosin niin pahasti kuitenkaan kuin monen nais tuttavan varpalle, sillä minä en ole enään ollut innokas virkkauksen harrastaja pitkään aikaan, mutta olen kerran ollut yksi niistä, jotka kuluttavat kaikki joutohetkensä, itänsä ja lepohetkensä jonkunlaiseen nypläykseen. Liikaa sanoittekin "Hiirileijona" kun soimasitte meidän taideharrastuksiamme niin ala-arvoiseksi ja kömpelöiksi. Saattaa olla, että te olette nähneet huonoja virkkauksia ja muita epäonnistuneita nypläyksiä ja päättellette sen mukaan, mutta jospa te vain näkisitte tositaiteen harrastajien teoksia, jospa näkisitte millä ahkeruudella he tarkastavat ikkunauntimien pitsejä talojen akkunoista ja toisten naisten ohuiden puserojen läpi näkyviä liivipitsejä ja millä loistavilla tuloksilla he sitten noita malleja kopioivat, niin ette tekisi niin katkeraa ivaa meidän taideharrastuksiamme.

Tahtoisin kysyä teiltä "Hiirileijona" mitä harrastuksia te asettaisitte meidän naisten käsittöiden harrastusten tilalle? Ettekö tiedä, että meitä työläisnaisiakin on verrattain paljon jo siinä onnellisessa asemassa, että meitä ei ympäröi suuri lapsiluta, joten meillä on useita tunte-

ja päivässä aikaa kuluttaa muuhun kuin taloustyöhön ja kyläilyyn. Ja sitten monella meistä on vielä pitkien iltapäivien lisäksi pitkät iltapuheet, jolloin meidän miehemme istuskelevat pallohaaleissa tai unoiden tai osastojen kokouksissa. Miten me nämä ajat kuluttaisimme, elleimme me virkkaisi pitsejä, elleimme kutoisi ja neuolisi korusompelaita? Mitä te tekisitte siinä asemassa ollen? Emmehän me aina jaksaa lukea romaanejakaan ja sitäpaitsi niidenkin luku on rajotettu. Minäkin ja tuttavani olemme lukuineet kaikki toistemme ja lainakirjastojen romaanit. Ollisihan niitä kyllä, muitakin kirjoja, mutta minusta tuntuu, että selailsten raskaiden tieteellisten kirjojen lukeminen, joita miehet tavallisemmin lukevat, ovat — miten minä sanoisin — sopimatonta meille naisille. Ja sitäpaitsi, jos joku naisen alkaisi kuluttamaan aikansa selailsten tieteellisten kirjain lukemisessa, alkaisivat toiset naiset häntä hyökkimään muka itseään liian viisana pitävänä. Olen tämän joskus itse kokenut, joten ne pienet tietopuolisen kirjallisuuden lukemiset, joihin minäkin olen syypää, on täytynyt suorittaa salassa. Jos joku meistä naisista nyt rupeaisi juttelemaan toisille syvällisistä teorioista ja päivän poliittisista kysymyksistä, saisi hän pian tuntea, että hän kuuluu eri seuraan.

Olen siis alvan eri mieltä "Hiirileijonan" kanssa naisten nypläysten suhteen. Ne kuuluvat aivan luonnollisesti naiselle kodin sieluna, sydämenä ja haltijana. Sitä on koti mitä siellä on nainen. Jos hän ei ole taiteellinen, on hänen kotinsa paljas ja ikävä. Siellä ei näy vastassa kauniit liinat eikä reunustukset ja jos niiden sijasta on nähtävänä tehdastuotteita, aivanhan sitä naista kävisi säällä. Jokainen ajattelee häntä kömpelönä arkieluna.

Kun te, "Hiirileijona" tahtoisitte ristittää tämän ikivanhan naiselle kuuluvan kaunistuksen — käsittöiden tekemisen? Ettekö tiedä, että jo ammoisista ajoista asti on kunnioitettu sellaista naista, joka on käsistään kykenevä? Muistan niin usein kuulleen toisten naisten ja miestenkin sanoneen jostakin taitamattomasta naisesta, että "sillä on peukalo keskellä kämmettä" ja käsistään kykenevä taas on tavattu sanoa "kultakätiseksi" hengettäreiksi. — Ette suinkaan tekään, "Hiirileijona" mahtane uskoa että tehdastuotteet, kuten korusompelukset, pitsit ja villakudelmallit voivat vähääkään vetää vertoja käsittöille. Ensinnäkin on niistä poissa kaikki yksilöllisyys, kaikki — kuinka sanoisin — sielu ja henki, kuten kivipainossa painetusta värikuvasta. Vaikka tehdastuotteet ovat monetkin niin verrattoman hienoja, että moni ei voi virkata esim. niin hienoa pitsiä kuin belgialaiset pitsit, mutta kun ne hienon hienot pitsit eivät ole meidän köyhien saatavissa, ja me rakastamme hienoutta ja taidetta puuissamme, niin tottahan meille täytyy suoda se ilo ja nautinto, että me virkkaamme niitä itse. Pitäisikö "Hiirileijonan" mielestä köyhällisten taideharrastusten hävittä nopeasti edistävän koneellisuuden tieltä? Eikö taiteelliset harrastukset, olivatpa ne mitä lajia tahansa, olle mitään yksilöllistä ja luokkana kohottavia ja jalostavia?

Jos teillä, "Hiirileijona" on ollut tarkoitus meidän taideharrastuksiamme solvaamalla meille huomauttaa, että meidän tulisi käyttää aikamme jotenkin muuten, niin miksi ette näytä meille jotakin tehtävää, joka olisi meille suuremmaksi hyödyksi kuin nypläykset. Neuvoakaa meitä "nypläijä". Te olette meitä nyt vain loukannut — ehkä tahtomatanne, mutta jos voitte antaa meille joitakin hyviä neuvoja, voitte ehkä

hyvittää loukkauksenne. Tehkää siveäni. Sittenhän ainakin tiedämme teidän motiivinne kirjottaessanne kirjotuksen "Tilkkutäkki".

KOTIKISSA.

HIIRILEIJONALLE.

Justin luin Toverittaren jouluk. 23 p:n numerosta kirjotuksen "Tilkkutäkki", jonka nimim. "Hiirileijona" on kirjoittanut. — Minä olen kanssa vain nainen ja yksinkertaisen työläisperheen äiti, vaan minulla on aivan erilaiset mielipiteet virkkauksesta kuin mitä "Hiirileijonalla" ja muilla hänen laillaan ajattelevilla naisilla on. Mikä on siistimpää ja sievempää käsityötä naiselle, kuin virkkaus? Jos nimittäin on aikaa mitään käsittöitä tehdä. On tosin paljon, sadottain naisia, työläisperheen äitejäkin, joidenka täytyy, varhaisesta aamusta, myöhään iltaan työskennellä tehtaissa ja muissa kapitalismin myllyissä saadakseen niukan toimeentulonsa, joten lepo hetken saatuaan ei virkkaukset voi tulla kysymykseenkään. Mutta on naisia, jotka ovat vähän paremmissa asemassa ja saavat olla kotona ja tehdä vain omia kotiaskareitaan.

"Hiirileijona" säälii naista joka tuhlaa kalliita lepo hetkiä turhanpäiväisiin nypläyksiin, eikä käsitä, mikä järkevä, siisti — ja ihanteellisetkin naiset ihailevat virkkausta? Joka "Hiirileijonan" käsitteiden mukaan muistuttaa, kuin likaisen lapsen takkuista päästä ja verkkoa. Ja sanoo voitavansa kerskua ettei enää aikuisiksi tultuaan ole häviänyt oman sukupuolen taideharrastuksia, pilamalla hyviä aineita. —

Minä en sääli naista joka virkkaa ja tekee jotain muuta sievää nypläystä. Enemmän säälin sellaista naista, joka kaikki joutohetkensä istuu kädet ristissä tai käy kylässä, tekevä mitään. Eikä suinkaan ole moitittava malleja ja niiden tekijöitä, kuten kaikki muutkin tekevät niitä, saadakseen elantonsa niillä. Ja luonnollista on he valmistavat rumia jos kauniitakin malleja, mutta kukin valitkoon niistä makunsa mukaisen jottakin tekemään ruvetessa. Ajattelien että; "Hiirileijona" lapsuusvuosina on yrittänyt virkata, vaan siinä epäonnistunut ja siksi on saanut sydämeensä noin katkeran vihan virkkausta kohtaan.

Muistan itseni, olin 6:si vuotias kun aloittelin virkkaamaan, opettajanani oli 4:tä vuotta minua vanhempi siskoni. Muistan ne talvi-illat aina, ne oli minulle ankarat. Minulla oli suuri halu virkata pitsiä paitaani hihan suihin ja kaulareikään ja siskoni oli laiska opettamaan, tosiaan en yhtenä, vielä kahtenaakaan iltana oppinut ja siksi siskoni tietysti oli hermostunut minuun. Hän löi ja tukisti minua, sanoen ei enää näytävänsä. Minä itkin ja yritin — ja pyysin taas, ja hän näytti, sitte minä vihdoin opin. Se oli minulle sanoin kuvaamaton ilo. Sitte vielä parempaa innostusta virkkaukselle sain kansakoulussa. Ja olen tullut huomamaan sen totuuden "minkä nuorena oppii sen vanhana taitaa"! Ja lapsuudesta asti olen ihailut ja antanut virkkaukselle suuren arvon, enkä suinkaan sääli naista joka osaa ja tahtoo virkata. Ja nyt kymmenien vuosien aikana olen virkannut sellaisiakin kappaleita, että "Hiirileijonallakin" herkäisi varmasti ylistyvärsi, jota hän ei sano tekevänsä. Esim. vuoksi, eikö sievältä näytä pikkutyttö jonka vaatteista pilkistelee esiin virkattua? Tai kuinka hauska on itse pukea päällensä puku jossa on hienosti virkattu kaulus? Tai koulupöjällä äitinsä virkkaama kaulanauha kaulassa kuin aikuisellakin miehellä? Minulla on mies joka ei suinkaan sääli ei halvaksi naista joka virkkaa, vaan päinvastoin hän kunnioittaa. En tiedä löytyykö Toverittaren lukijakunnassa toisia hänen laisiaan miehiä? Ja kuinka paljon ylevämmän vaikutuksen tekee astuessa huoneeseen

jossa virkattua on nähtävissä sopivissa ja mahdollisissa paikoissa kuin sellaiseen huoneeseen jos on kaikki kauppojen hyllyiltä ostettua koneellisuutta. Se tuntuu jokapäiväiseltä siksi, että; rahalla saa vaikka kuinka komeita hienouksia, kuin vaan on vara maksaa. Ja joka justin kauppoista ostaen kohottaa korkeat elinkustannukset jotka "Hiirileijona" sanoo virkkauksen tekevän. Kodissa missä nähdään virkattuja esineitä, niistä myöskin voi nähdä perheen äidin taidon ja utteruuden ja minun mielipiteeni mukaan kotona virkattu voi komeilla joka aika kaupasta ostetun rinnalla.

"Hiirileijona" ihailee tilkkutäkkiä, siinä ihailussa me osumme yhteen. Tilkkutäkin teko ja virkkaus on molemmat yhtäläistä nypläystä, jotka "Hiirileijona" kuitenkin jyrkästi toisistaan eroittaa. Olen itse tehnyt tilkkutäkkiä niin vanhassa kuin tässäkin maassa, joskaan en ole tullut heittä sommitelleeksi niin auringon kaaren värisiksi ja muotoisiksi. — Ja jotapaitsi vanhassa maassa, kotini kun oli köyhä, piti tehdä tilkkutäkki sellaisista tilkuista kuin sattui olemaan. Ja arvelen että; meikäläisille täkki, kunhan vaan on puhdas ja ehkä, on kyllin hyvä unien pursi, vaikkei se sattuisikaan olemaan niin ihanteellinen. —

Viiäni Toverittaren lukijat luulee tämän kirjoitukseni johdosta, että minä olen niin innostunut virkkaukseen, että sivuutan kaiken muun? Kuitenkin voin sanoa minulta riittävän aikaa muuhunkin ei vaan virkkaukseen. Ensiksikin pidän kotini puhtaana, sellaisena kuin työläis-koti tuleekin olla. Ja meille tulee 5:si eri puoluelehtä, ehdin lukea ja tutkia niidenkin sisältöä. Kuitenkin joutohetket saatuaani minä virkkaan — virkkaan ja ompelen. Minulla on yksi pikkunen tytö, josta minä sydämestäni toivon tulevan myös virkkaajan. Ja minä itse vanhaksi tultuani virkkaan — virkkaan yhteen suureksi verkoksi, ei likaisen takkuisiksi, elämäni vaiheet ja muistot ja jätän ne, ei malliksi — vaan muistoksi tytölle. Sillä virkkaus on ollut minulle kuuden vuotiaasta asti ruumiillinen ja henkinen nautintoni. Nyt jään miettimään, paljonko Toverittaren lukijakunnassa löytyy henkilöitä jotka ajattelevat virkkauksesta "Hiirileijonan" ja montako minun laillani.

Toivotan Toverittaren suurille ja pienille lukijoille onnellista uuttavuotta sekä toivon että kaikin yhdessä voisimme virkata yhden suuren, puhtaan ja takusta vapaan, eheän verkon, joka pidättäisi meidät työläiset yksissä riveissä, yhdessä taistellaksemme tätä nurinkurista riistojärjestelmää vastaan, saadaksemme itsemlemme jolloinkin todella onnellisen uudenvuoden.

Virkkaaja.

— Jos tahtot tehdä hyvän palveluksen tuttavallasi tilaa hänelle Toveritar.

Osoite-ilmoituksia.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoontuu joka torstai klo 2 ip., 713 E. 1st St. — Tervetuloa.

ASTORIAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka torstailta, kello 8. Osoite: 262 Taylor Ave.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjolas-sa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osoite: 315—10th St., Hoquiam, Wash.

FORTLANDIN S. S. Osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka toinen torstai-iltana, kello 8. — Osoite: 719 Montana Ave.

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen yllön torstaina, kello 8 j.p.p. Huom.! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

WAUKEGANIN, III., S. S. O. viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena sunnuntaina, alkaen klo 2 p. — Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka toinen torstai, alkaen klo 2 j.p.p. Näkövian kokouksen loputtua.